

Και έπειτα νά λέγντε ότι από προχθές έχομεν χειμώνα.
 «Ω! τόν έχομεν πρό πολλού τόν χειμώνα και κύριοι
 οίδε πότε θά ίδούμε καλοκαίρι!

Καλιδάν.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ.

Ο κ. Σωτήριος Πετιμεζάς από το βήματος της Βουλής
 είπε πολλές πικρές αλήθειες περί του στρατού ημών.

Και εκείνο τό όποϊον είπε : «Τό λάθος μου υπήρξε νά
 μὴν θέσω 150 αξιωματικούς εἰς άποστρατεϊάν» ήτον εκ των
 λόγων εκείνων τούς όποίους τά έθνη δύσκολα λησμονούσιν.

Αἱ άναμνήσεις περί των ψευτοπολέμων του 1862 ήσαν
 λίαν μελαγχολικάι.

Ο άνθρωπος πρό πολλού δέν δύναται νά όμιλήσῃ μετ'
 αὐθεντίας, οὐχ ήσσαν εἶναι όμολογημένα και ή εύφυα και
 ή άντίληψίς του.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ

Πρὶν ή Τουρκία μάς κηρύξῃ τόν έπίσημον πόλεμον, ό εν-
 ταῦθα έπιτετραμμένος της Μελλίς Έφένδης εκήρυξε βασιβο-
 ζουκικόν πόλεμον έναντίον των έλληνικών βαλαντιών.

Έν Αθήναις υπάρχει ώς γνωστόν λέσχη τις εν τῇ οίκίᾳ
 Μελά και εν τῇ λέσχῃ αὐτῇ χαρτοπαίγιον.

Ο εν λόγω έπιτετραμμένος δέν είχε τυχην εἰς τά χαρ-
 τιά, τό όποϊον τόν ήνάγκασε νά κατεργασθῇ τέχνην.

Δακτύλιός τις δν έφερε μαγικός, έχων πέτραν εν εἵδει
 καρφίδος έχρησίμεισε τό σύνεργον τῆς κερδοσκοπίας. Δι'
 αὐτοῦ έσημειοῦντο τά χαρτιά εἰς τό μπεζίκ και ό όθωμανός
 διπλωμάτης εκέρδιζε τρομακτικά.

Έως ότου τῆς μαγείας του άνακαλυφθείσης, ό πρόεδρος
 τῆς λέσχης ήναγκάσθη νά τόν παρακαλέσῃ νά μὴν ξαναπα-
 τήσῃ εἰς αὐτήν πρὶν ή παραιτηθῇ.

Και ό κύριος έπιτετραμμένος διά νά εκδικηθῇ ἴσως τούς
 Έλληνας άπεφάσισε νά μὴν ξαναπατήσῃ εἰς τήν Ελλάδα.

Κακός οἰωνός αὐτός! ν' άρχίσωμεν τήν διά χαρτοπαί-
 γνίων διακοπὴν των σχέσεων. Φαίνεται ότι εἶναι προωρι-
 σμένον νά παίξωμεν εἰς τά χαρτιά τήν τυχην μας Έλλὰς
 και Τουρκία. Τούλάχιστον, κυρά Τουρκία, άν τά παίξωμεν,
 νά τά παίξωμεν τίμια.

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ.

Ο κ. Γεώργιος Κατσελίδης, διακεκριμένος δημοσιογρά-
 φος Κωνσταντινουπόλεως, συντάκτης τῆς ροδαλῆς *Αδύτης*.
 Θα διατρίψῃ όλίγας μόνον ήμέρας.

Ο ποιητής των *Στίχων* κ. Ν. Καμπάς, μεταβαίνων με-
 τά δεκαπενθήμερον ένταῦθα διαμονήν εἰς Αλεζάνδρειαν,
 όπου θέλει εξασκήσει τό δικηγορικόν επάγγελμα.

Ο κ. Κωνσταντίνος Μεταξάς, συγγραφεὺς Βοτανικῆς, εἰ-
 δικός εἰς τήν κηπουρικὴν, μεταβαίνων πού νομίζετε; εἰς
Βαγδάτι, όπου θά διευθύνῃ άπέραντον κτήμα του, βα-
 θυπλούτου Κωνσταντινουπόλεως κ. Γ. Ζαρίφη. Θα ταξει-
 δεύῃ τριανταεξ ήμέρας. Καί θα τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς 90,000
 άνδρῶν. Εἶναι μόλις εἰκοσιπενταετής.

Και οί τρεῖς φίλτατοί μας.

ΚΕΡΚΥΡΑΙΚΑ.

Έκ Κερκύρας γράφουσιν ἡμῖν τά εξῆς :

Μετά τήν πρό καιροῦ τελεσθεῖσαν ὑπὲρ τοῦ Αγίου (Σπυ-
 ριδωνος) λειτανίαν εἰς άνάμνησιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ εκδιώξεως

Παιλισόν! Τοῦτο όμως έγγεινεν άφορμή νά εξέλθῃ τῆς
 Βασιλῆας, διότι ό Δουδοβίκος ΙΑ' εἰς οὗ τά ὦτα περιήλθε
 διαφυγών τὰς κινήλιδας τῆς φυλακῆς τό άνέκδοτον τοῦτο,
 συγκινηθεὶς διέταξε τήν έλευθέρωσιν τοῦ Παιλισόν και
 ώνόμασεν αὐτόν Ιστοριογράφον του.

Ο Τριβουλλιὰκ δέν είχεν άποκτήσει τασαύτην οικειό-
 τητα με τήν άράχνην του. Οὔτε ή φωνή του ήτο τόσον
 γλυκεῖα ώς ή τοῦ Παιλισόν. Έφιλοσόφει όμως και ό Τρι-
 βουλλιὰκ έμπνεόμενος άν προκειμένου περί φιλοσοφίας δύ-
 ναταί τις νά μεταχειρισθῇ τήν λέξιν ταύτην. Τό πολύπουν
 εκείνο ζώφριον με τούς στίλβοντας ὀφθαλμούς του, ὀφθαλ-
 μούς κατασκόπου, ὁμοιάζει πολυμήχανον έταίραν, ήτις ζη-
 τεῖ νά προσελκύσῃ εἰς τήν παγίδα τούς θαυμαστάς της,
 ὁμοιάζεν ίξεγῆτην ὅστις απλώνει τά δίκτυα διά νά συλλάβῃ
 τὰ στρουθία, λυθρόν ὅστις κρύπτεται ὑπὸ ένεδραν. Οἱ ὀ-
 φθαλμοί της εἰσιν ηθοδόλουν και άνέμενε τήν μυῖαν, τήν
 πτωχὴν μυῖαν διά νά έπιτεθῇ κατ' αὐτῆς και τήν πνίξῃ.

— Ίδου ό Δεσορέλ—έσκέπτετο ό Τριβουλλιὰκ—ὅστις
 εδούλευσε διά νά στήσῃ τήν παγίδα και ή κληρονομία τοῦ
 Κόμητος τοῦ Σαιν-Μωρ τοῦ έπесεν εἰς τὰς χεῖρας, ὅπως ή
 μύγα εἰς τό πανί τῆς άράχνης! Καί όμως άν έπερνούσε
 καμμία σαρανταποδαρούσα και έσχίζε τό πανί ένόσφ άκό-
 μη ή μύγα ήτο ζωντανή...! Άνόητο κεφάλι μου! Μόνος
 εγώ εἰμπορούσα νά ξεσχίσω πᾶ πέρα τό πανί και εγώ

ήλθα νά παραδοθῶ, διά νά τούς άπαλλάξω από τόν κόπο
 τοῦ νά με συλλάβουν! Μόνος εγώ εἰμπορούσα νά τά βγά-
 λω ὅλα εἰς τόν φόρον! Ας κάμνη ὅσον θέλει ότι δέν με
 γνωρίζει. Ας λέγουν ὅλοι ότι αὐτός εἶναι ό άνεπίδός τοῦ
 θεῖου του. Ξέρει πολύ καλά ό Τριβουλλιὰκ με ποῖον ὁμιλῇ.
 Α! κεφάλι μου κεφάλι μου άνόητο!

Αλλ' ή άράχνη δέν προσεῖχεν εἰς ὅλα ταῦτα και εξηκο-
 λούθει νά ὑφαίνῃ τόν ιστόν της.

— Έγεινα φονιάς! Αλλά δέν είχα ψωμί νά φάγω. Έν-
 ὅσφ νά γείνῃ ή δουλειά μου ὑπέσχετο ένα βασίλειο. Έ-
 πειτα όμως ό Δεσορέλ έγγεινε Κόμη; και έλησμονήσῃ τόν
 φτωχό Τριβουλλιὰκ! Έτσι εἶναι οἱ μεγάλοι!

Έν τῷ μεταξύ τούτφ σύριγμα ὀξὺ ήκούσθη, ό Τριβουλ-
 λιὰκ έστρεψε τούς ὀφθαλμούς και είδε μυῖαν τινα, ήτις εἶ-
 χε πέσει εἰς τόν ιστόν τῆς άράχνης και τήν ὁποίαν εκείνη
 απέπνιγεν εἰς τό στόμα της.

— Ε! ἄς μὴν ήσουν κουτῇ ὅπως εγώ νά θέλῃς νά πε-
 ριπατῆς επάνω εἰς τό άπλωμένο δίκτυ τοῦ ὀρνιθοθήρα!

Ο Τριβουλλιὰκ όμως δέν είχεν έντελῶς άπελπισθῇ. Πα-
 ρεμόνευε τόν καιρόν. Έβλεπεν έντός τοῦ άνεμοδείκτου ὡς
 φρόνιμος πλοίαρχος πότε θά φυσήσῃ εὐνοϊκώτερος άνεμος
 διά νά στρέψῃ τό πηδάλιον και νά βαδίσῃ έμπρός. Τοιαύτη
 ευκαιρία διά τόν Τριβουλλιὰκ δέν ήτο δύσκολον νά εύρεθῇ.
 (άκολουθεῖ).